

Arrest

**Nr. 31 410 van 11 september 2009
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. SMEETS en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Zakho, Noord-Irak. U verklaart een Armeens christen te zijn. U zou op 24 augustus 2007 Irak verlaten hebben uit vrees voor represailles vanwege een zekere (M.), een Arabische ondernemer, of één van zijn medewerkers. Op 13 september 2007 hebt u in België een asielaanvraag ingediend, dewelke resulteerde in een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal op 21 april 2008. De beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 31 oktober 2008. Op 24 december 2008 hebt u uw tweede asielaanvraag ingediend. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een dreigbrief, dd. 16/01/2008, van de Jama'a (M.) (Groep van (M.)), een document van de politie, dd. 16/01/2008, en een brief van uw vader. Uw familie zou sinds de dreigbrief te hebben ontvangen naar het

dorp Avzerik zijn gevlucht waar ze tot op heden zouden verblijven. Uw werkgever (F.) zou nog steeds gezocht worden door de mensen van (M.). Gans zijn familie zou naar Turkije gevlucht zijn.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Zo baseert u zich in kader van uw tweede asielaanvraag op dezelfde vervolgingsfeiten zoals aangehaald bij uw eerste asielaanvraag (1ste AA), namelijk vrees voor represailles vanwege (M.) of één van zijn medewerkers. In kader van uw eerste asielaanvraag werd geconcludeerd dat u uw vrees niet aannemelijk kon maken aangezien u zich slechts baseerde op een vermoeden van uwentwege en u ook onvoldoende aannemelijk had gemaakt waarom het voor u onmogelijk zou zijn beroep te doen op de bescherming van de Koerdische autoriteiten. Gevraagd in kader van uw eerste asielprocedure of u of uw familie ooit problemen met (M.) hebben gehad, ontkende u zulks ten stelligste en repte u met geen woord over het feit dat uw familie beroep zou hebben gedaan op de Koerdische autoriteiten (gehoorverslag CGVS 1ste AA, p. 11). Bijgevolg kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan uw meest recente verklaringen, meerbepaald dat er op 16 januari 2008 thuis een dreigbrief zou zijn aangekomen en u enkele dagen later persoonlijk door uw familie hiervan op de hoogte zou zijn gebracht, uw vader klacht zou zijn gaan indienen en er een proces-verbaal zou zijn opgesteld (gehoorverslag CGVS, pp. 2 en 3). Toen u tijdens het gehoor in kader van uw tweede asielaanvraag op het CGVS met deze lacunes in uw eerste asielaanvraag geconfronteerd werd, vergoelijkt u dit door te stellen dat de juriste u toen niet naar het document gevraagd heeft (gehoorverslag CGVS, p. 4). Dit argument is echter niet afdoende aangezien het aan u als kandidaat-vluchteling is om alle essentiële feiten weer te geven opdat de Belgische asielinstanties een juiste inschatting van uw vrees kunnen maken. Meer nog, u hebt tijdens uw eerste asielaanvraag uitdrukkelijk verklaard dat tot op heden, namelijk tot 8 april 2008, uw familie geen problemen heeft gekend (gehoorverslag CGVS 1ste AA, p. 11), dit terwijl u nu tijdens het gehoor op het CGVS in kader van uw tweede asielaanvraag beweert dat uw familie na de dreigbrief van de groep van (M.), dd. 16 januari 2008, naar het dorp Avzerik is moeten vluchten en daar tot op heden verblijft (gehoorverslag CGVS, p. 4). Tot slot heeft u ook geen enkele verklaring voor het feit dat u pas enkele dagen voor het indienen van uw tweede asielaanvraag de dreigbrief en het proces-verbaal in België ontvangen hebt (gehoorverslag CGVS, p. 4), dit terwijl u uw identiteitskaart wel al eerder tijdens uw eerste asielaanvraag per post heeft toegekregen (gehoorverslag CGVS 1ste AA, p. 2).

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit van de dreigbrief van de groep van (M.) en aan de authenticiteit van het proces-verbaal (zie vertalingen in 'Verklaring', dd. 09/01/2009, punt 36 opgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken).

Wat betreft subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Tot slot vermag de brief, opgemaakt door uw vader met betrekking tot uw problemen en de problemen die uw familie zou ondervinden (zie vertaling in 'Verklaring' dd. 09/01/2009 punt 36), niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen daar deze brief opgemaakt werd ter uwer behoeven en bijgevolg geen objectieve bewijswaarde heeft.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker merkt opdat zijn ouders bedreigd werden door de Jama'a Mehdi nadat hij het land verlaten had. Deze bedreigingen zouden op 16 januari 2008 hebben plaatsgevonden en zouden

aangegeven zijn bij de lokale Koerdische autoriteiten, die evenwel geen bescherming boden, zodat verzoekers familie verhuisde naar Avzerik.

Dat hij deze bedreigingen niet aanhaalde in de eerste asielaanvraag, wijt verzoeker aan hij feit dat hij op het ogenblik van zijn ondervraging geen kennis had van de stukken, die hem pas tegen het einde van 2008 werden overgemaakt door zijn familie.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en stelt dat hij zowel lichamelijk als geestelijk geweld heeft ondergaan. Hij werpt op dat het algemeen geweten is dat de Armeense christenen in Irak de kleinste minderheid vormen binnen de reeds minoritaire groep van christenen in Irak en dat deze in het algemeen sinds de val van Saddam Hoessein veelvuldig het slachtoffer werden van sectair geweld vanwege fundamentalistische islamieten gezien er tal van aanslagen en ontvoeringen waren.

Verzoeker verwijst naar de definitie van "sociale groep" in artikel 48/3, § 4 van de Vreemdelingenwet en stelt dat hij weliswaar Iraaks staatsburger is, maar tevens behoort tot de groep Armeense christenen, die cultureel, etnisch en linguïstisch is bepaald. Hij behoort reeds sinds zijn geboorte tot deze groep en heeft een bepaalde culturele opvoeding gehad die hij niet kan wijzigen. Omwille van het behoren tot deze groep zou verzoeker een ernstig risico lopen op vervolging in Irak.

2.1.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

Verzoeker baseert zijn tweede asielaanvraag op dezelfde vrees als degene die hij aanhaalde tijdens zijn eerste asielaanvraag, welke ongegrond werd bevonden gezien hij deze vrees louter op veronderstellingen baseerde en niet aannemelijk kon maken waarom hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Koerdische autoriteiten. In het kader van zijn huidige, tweede asielaanvraag, brengt verzoeker enkele documenten bij ter ondersteuning van zijn vermeende vrees voor de terroristische groepering Jama'a Mehdi, met name een dreigbrief van 16 januari 2008 gericht aan zijn vader, een document van de politie dat opgesteld werd naar aanleiding van de klacht die door zijn vader werd ingediend na de bedreigingen, alsook een brief van zijn vader. Verzoekers familie zou omwille van de voormelde bedreigingen verhuisd zijn van Zakho naar Avzerik.

De bestreden beslissing stelt op pertinente wijze vast dat de door verzoeker aangevoerde nieuwe elementen, gebaseerd op de bedreigingen die zijn ouders zouden hebben ontvangen in januari 2008, niet stroken met de verklaringen die hij aflegde tijdens zijn eerste asielaanvraag, waardoor er geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de bijgebrachte documenten. Tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) dat in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag plaatsvond op 8 april 2008 verklaarde hij immers uitdrukkelijk dat hij, noch zijn familie tot op dat moment problemen ondervonden hadden met (M.) of één van diens mannen (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 3, p.11). In de bestreden motivering wordt er terecht op gewezen dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid

en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze van bij het eerste interview alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoekers verklaring dat men hem niet gevraagd had naar het bestaan van deze documenten werd dan ook terecht niet aanvaard als verschoningsgrond, te meer daar hem expliciet gevraagd werd naar eventuele problemen die zijn familie zou ondervonden hebben, zoals blijkt uit de bovenstaande overwegingen.

Dat verzoeker op 8 april 2008 nog geen kennis zou gehad hebben van de voormelde stukken kan evenmin worden aangenomen gezien deze argumentatie niet in overeenstemming te brengen is met zijn eerdere verklaringen voor het CGVS tijdens de huidige procedure, waar hij aangaf dat zijn ouders hem gebeld hadden, zeven à tien dagen nadat de dreigbrief was toegekomen op 16 januari 2008, om hem zowel van de komst van de dreigbrief, als van de klacht die zijn vader de dag nadien had ingediend te op de hoogte te brengen (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 3, p.3).

De bestreden motivering dienaangaande, die pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, wordt derhalve door verzoeker niet op afdoende wijze weerlegd en wordt door de Raad overgenomen.

Verzoeker verklaart verder dat zijn ouders naar aanleiding van deze bedreiging verhuisd zijn van Zakho naar Avzerik. Ook op dit vlak bevatten zijn verklaringen tegenstrijdigheden, zowel tussen de eerste en de tweede asielaanvraag, als tussen zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) en deze voor het CGVS in de huidige procedure. Tijdens de tweede asielaanvraag stelde verzoeker immers bij het CGVS dat zijn ouders "*in die tien dagen*" naar het dorp gevlucht zijn, waarbij hij verduidelijkte: "*Toen ze bedreigd waren, hebben ze klacht ingediend en zijn ze naar het dorp gevlucht.*" (ibid., p.4), waaruit kan afgeleid worden dat zij vrijwel onmiddellijk na het ontvangen van de dreigbrief op 16 januari 2008 en het indienen van de klacht, hetgeen één dag later zou zijn gebeurd (ibid., p.3), zouden verhuisd zijn, terwijl hij tijdens het gehoor van 8 april 2008 in het kader van zijn eerste asielaanvraag voor het CGVS verklaarde dat zijn ouders op dat ogenblik nog steeds in Zakho woonden (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 3, p.3). Verder stelde verzoeker voor de DVZ op 9 januari 2009 dat zijn vader één week na de bedreigingen, in januari 2008 dus, verhuisde naar een christelijk dorp. Tevens verklaarde hij echter dat zijn familie Zakho pas ongeveer één maand eerder, dus begin december 2008, verlaten had (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 9, nr. 36).

De hoger vastgestelde incoherenties raken de kern van verzoekers asielrelaas en ondergraven derhalve zijn geloofwaardigheid op fundamentele wijze.

Verzoeker herhaalt dat de voormelde documenten hem pas enkele dagen voor het indienen van de tweede asielaanvraag toegestuurd werden, maar geeft nog steeds geen valabele reden waarom hij deze stukken bijna een jaar na de vermeende bedreigingen pas kon ontvangen, te meer daar zijn identiteitsdocumenten wel konden worden opgestuurd door zijn familie vanuit Irak in de loop van zijn eerste asielprocedure. De bestreden motivering hieromtrent blijft onverminderd overeind.

Waar verzoeker zijn vrees voor vervolging thans eveneens baseert op het feit dat hij als Armeens christen in Irak tot een minderheid behoort welke reeds slachtoffer werd van aanslagen en ontvoeringen, repliceert verzoeker terecht dat het louter behoren tot een geloofsgemeenschap of sociale groep niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Verzoeker dient dit in concreto aan te tonen en kan derhalve niet volstaan met een algemene verwijzing naar de problemen die Armeense christenen in Irak zouden ondervinden. Hij staft deze overigens niet met enig begin van bewijs. Verzoeker heeft bovendien nooit eerder, in de vorige, noch in de huidige asielprocedure, te kennen gegeven dat hij problemen zou hebben, louter omwille van zijn religie.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

2.2.1. In subsidiaire orde beroept verzoeker zich op een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en stelt dat hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren gezien hij er geen vast verblijf meer had. Er zouden zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade. Verzoeker voert aan dat zijn familie wordt bedreigd door de Jamaa Mehdi en hiervoor is moeten vluchten. Uit de brief van zijn vader zou blijken dat er inderdaad problemen van geweld zijn, terwijl zijn voormalige werkgever omwille van de ernstige dreigementen naar Turkije zou zijn gevlucht.

2.2.2. Voor zover verzoeker zich voor zijn vraag om subsidiaire bescherming op dezelfde feiten beroept als deze die de grondslag vormen van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 2.1.2). Het loutere feit dat verzoeker geen vast verblijf meer zou hebben in Irak, kan evenmin volstaan om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen.

Uit de informatie in het administratief dossier (map tweede asielaanvraag, stuk 13), die bevestigd wordt door de bijlage bij de verweernota, blijkt dat de situatie in Noord-Irak niet van die aard is dat er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, hetgeen door verzoeker niet betwist wordt.

Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en negen door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER

W. MULS